

είναι παράξενο μὴν πεθάνω ἀπὸ τὸ φόβο μου μόλις βῶ ἀπ' τὸ σύνορο τοῦ τόπου.»

«Τόσο φοβάστε τὸ θάνατο;»

«Ὅχι τὸν ἴδιον τὸ θάνατο, μὰ τὸ θάνατο ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο μου. Παραξενέβεστε ἔ; Ἄς σὰς τὸ πῶ κι αὐτό· ὁ πόθος μου εἶναι νὰ θαφτῶ σ' αὐτὸ τὸ χωμα πού γεννήθηκα, νάναπαφτῶ στὸν τάφο τῶν γονιῶν μου, πλὰϊ στὸν πατέρα μου.» Σώπασε μιὰ στιγμή. «Ναί, πλὰϊ στὸν πατέρα μου, μὴ μὲ κοιτάτε», ξακολούθησε μὲ χαμόγελο· «θὰ θυμάστε πού σὰς εἶπα πὼς δὲν ἦρθα νὰ τονέ δῶ πού πέθαινε, γιὰ νὰ μὴν ἀπαντηθῶ μὲ τοὺς παπάρδες. Ἄχ νὰ ξέρατε τί παράξενος πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ τί κρυφές διπλές πού ἔχει ἡ ψυχὴ του. Τί ὠφελεῖ ἂν θαρρεῖ κανένας πὼς μπορεῖ καὶ τίς ξεδιαλύνει. Κ' ἐγὼ φαντάζομαι πὼς τὸ μπορῶ, ὥστόσο κάθε Παρασκευὴ πᾶω στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου καὶ τοῦ ἀνάβω ἓνα κερί. Ἀλλὰ μὲ κάματε κ' ἐφυγα ἀπὸ τὴν ὁμιλία μαζ. Τί λέγαμε;»

«Πὼς δὲ θέλετε νὰ ταξιδέψετε.»

«Ἄ ναί! Δοιοὺν ἔπρεπε νὰ ῥω κάποιον ἄλλον —»

«Καὶ διαλέξατε τὸ Νίκο;» τὸν ἔκοψα γελώντας.

«Μὴ γελᾶτε, τὸ ξέρω ὅσο κ' ἐσεῖς πὼς δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος. Πρῶτα γιὰτὶ εἶναι ἄνθρωπος πού ἀκούει μόνο τίς ὁρμές του. Τώρα τὸν εἶδατε, ἄφισε τὸ μᾶθημά μας, ξέχασε τὰ μεγάλα ὄνειρα γιὰ τὴ διασκέδαση τῆς στιγμῆς. Ἐπειτα δὲν εἶναι ἐκεῖνος πού ἠθάρρει τὸ ἔργο αὐτὸ μὲ τὴν ψυχὴ του, μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ καινοῦ καλοῦ. Τὸ παίρνει μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, γιὰτὶ τοῦ γίνεται μέσο νὰ πᾶει στὴ Γερμανία. Μὰ ἐμένανε μοῦ φτάνει αὐτό. Τὸ ζήτημά μου εἶναι νὰ βγεῖ τὸ κρασί μου ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἀμα τὸ καταφέρω αὐτό, θὰ πειστεῖ ὁ κόσμος καὶ ἠθάρρει μόνος του νὰ μοῦ γυρέψει νὰ τονέ φωτίσω, ἀντὶς νὰ τρέχω τώρα ἐγὼ νὰ τὸν πείσω μὲ τὰ λόγια. Κ' ἔτσι τελιώνει πιά τὸ ἔργο μου. Τὸ σκούνημα θέλω νὰ δώσω γώ, τὰ παραπέρα ἔρχονται μόνα τους. Θὰ τοὺς ξυπνήσει ὁλούς τὸ συμφέρο. Μὲ καταλάδατε τώρα;»

«Σὰς κατὰλαβα. Μὰ ὁ Νίκος!»

«Ἄς τονέ βοηθήσουμε κι αὐτὸν νὰ γίνει μέγας. Καλὸ καὶ τοῦτο γιὰ τὸν τόπο. Νὰ βγάλει ἓνα μεγάλο ποιετή.»

«Μεγάλος ποιητῆς ὁ Νίκος;» Γέλασα πάλι.

«Γιατὶ ὄχι; Δὲν ἔχει τόσους τὸ ρωμέικο; Κ' ἔνας ὁ Νίκος παραπάνω.»

«Δὲν τονέ συμβουλέδετε καλύτερα νὰ πιάσει μιὰ δουλιὰ νὰ ζήσει;» εἶπα.

Χαμογέλασε: «Φαίνεται πὼς δὲ σάλεψε μέσα σας ἡ ὁρμή γιὰ τὸ μεγάλο. Νὰ τονέ συμβουλέψω! Μὰ δὲ σὰς εἶπα πρὶν τὴν ἱστορία μου; ἠθάρρεῖτε πὼς δὲ μὲ συμβουλέψανε κ' ἐμέ; Ἄχ δὲν τὸ ξέρετε πὼς κάνει εὐτυχισμένο τὸν ἄνθρωπο ἡ ἰδέα πὼς εἶναι καπιτὶς ξεχωριστὸ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Μὴ νομίζετε πὼς θὰ σώσετε τὸν κόσμο ἂν ξερριζώσετε τέτιες ὁρμές.»

«Ὅχι! τὸν κόσμο μὰ ἓνα νέο ἤθελα νὰ σώσω.»

Γέλασε δυνατὰ τώρα: «Δοκιμάστε ἀφοῦ τὸ θέλετε. Ὡστόσο πιδ πρᾶχτικὸ θάτανε, ἀνίσως δοκιμάζατε κατιτὶς ἄλλο. Καὶ γι αὐτὸ θὰ σὰς χρωστοῦσα

κ' ἐγὼ χάρη. Δὲν ξέρω ἂν τὸ προσέξατε πὼς εἶμαι ἀνήσυχος ὅλη τὴν ὥρα πού μιλοῦμε. Ἔτσι εἶμαι πάντα σὰν κάθετα νὰ παίζει ὁ Νίκος. Σηκώνομαι γλήγορα καὶ φέβγω. Ἀφίνω καὶ τὸ σκάκι μου στὴ μέση, πού παίζω κάποτε μ' ἓνα γιατρό. Καὶ τώρα ἂ δὲν ἐπιανα μ' ἐσὰς ἐδῶ κουδέντα, θάχα φύγει ἀπὸ ὦρα. Μὴ μὲ κοιτάτε, δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ, πολὺ περισσότερο νὰ τὸ ξεστομίσω στὸν ἴδιον. Ἐσεῖς ἔχετε θάρρος πιδ πολὺ μαζὶ του. Σὰς λέω πὼς δυστυχῶς τὸ ξέρουν κι ἄλλοι ἐδῶ μέσα καὶ τὸ μωρμουρίζουν. Δὲ θάθελα νάμαι μπροστὰ ἂ βγεῖ ὁλότελα στὸ φόρο. Γι' αὐτὸ φέβγω. Ἄν νοιώθετε ἀπὸ τὸ παιγνίδι πού παίζει, πηγαίνετε καθίστε κοντὰ του μιὰ στιγμή, βεβαιωθῆτε μόνος σας καὶ κάμετε τὸ χρέος σας. Κάντε μου αὐτὴ τὴ χάρη καὶ συμπαθεῖτε με πού σὰς ἀφίνω.»

Καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του κ' ἐφυγε.

Μοῦ εἶχε πεῖ τὴν ὑπόψια τοῦ καθαρότερου ἀπ' ὅσο φανταζότανε καὶ πρώτη ἰδέα κ' ἐμὲ εἶτανε νὰ σηκωθῶ νὰ φύγω. Μὰ ἡ περιέργεια μὲ κράτησε κι ἀποφάσισα καὶ πῆγα καὶ κάθισα κοντὰ στὸ Νίκο. Δὲν ἄργησα νὰ τὸ βεβαιωθῶ πὼς εἶτανε συνεννοημένος μὲ τὸν ἕναν ἀπὸ κείνους πού παίζανε μαζὶ, καὶ γελοῦσανε τὸν ἄλλο.

«Δὲν τὰφνεις τώρα νάβγωμι' ἔξω λίγο», τοῦ εἶπα σιγὰ μιὰ στιγμή πού εἶδα πὼς μποροῦσε νὰ φύγει τὸ παιγνίδι.

«Γύρισε σὲ λίγο νὰ μὲ πάρεις», ἀπάντησε. Κέρδιζε κ' εἶτανε σὲ καλὴ διάθεση καὶ πείραζε τὸν ἄλλο πού ἔχανε.

Βγήκα ἕναν περίπατο καὶ ξαναγύρισα Τονέ βρήκα τώρα ξαναμένο. Δὲν ἐπιανε καλὸ χαρτὶ καὶ τᾶχε βάλει μ' ἓναν παπᾶ, πού εἶχε καθίσει στὸ πλευρὸ του κ' ἔκανε χάξι τὸ παιγνίδι. Δυστρέις ἄλλοι, πού καθόντανε γύρο γελοῦσανε καὶ κάνανε νόημα τοῦ παπᾶ νὰ μὴ σηκωθεῖ.

Ξανάφυγα καὶ γύρισα ἄμα νόχτωσε. Δὲν εἶταν ὁ παπᾶς ἐκεῖ καὶ κάθισα κοντὰ στὸ Νίκο.

«Θάρρησεις ἀκόμα;» τονέ ρώτησα.

«Τώρα καθὼς ἐμπλεξα», μοῦ ἀπάντησε· «δὲ βλέπεις πόσα μ' ἔχουνε γραμένο. Κάτσε λίγο, μπᾶς καὶ μοῦ φέρεις γούρι.»

Κάθησα, μὰ δὲν τὸν ὠφέλησα.

«Μοῦ τὸ κρέμασες κ' ἐσύ ἄντε φέβγα. Πῆς σπιτί πὼς θὰ φάω ἔξω ἀπόψε», μοῦ εἶπε δίχως νὰ γυρίσει νὰ μὲ δεῖ.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Βγήκε τὸ καινούριο βιβλίο τοῦ

ΙΔΑ

“ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ,”

καὶ πουλιέται δυὸ δραχμὲς στὸ γεφεῖο τοῦ «ΝΟΪΜΑ». Στὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται μὲ φρ. 2,25.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

...

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΙ'ΚΟΙΟΥΛΟΣ

...

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

...

Συντρομή χρονιάτικη: Γιά την 'Ελλάδα και την Κρήτη άρ. 10. Γιά τὸ ἑξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιά τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε και τρίμηνες συντρομές (3 άρ. τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἂ δὲν προπληρώσει τὴ συντρομή του.

—X—

20 λεπτά τὸ φύλλο. — Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μᾶς διπλὴ τιμὴ.

—X—

Βρίσκεται στὴν 'Αθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στίς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ Πραχτορεῖα τῶν 'Εφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΜΑΣ.—Τ' ΑΓΑΘΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ.—ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ.—Ο ΦΤΑΙΣΤΗΣ.—ΟΙ ΚΟΥΛΟΥΒΑΚΙΣΜΟΙ.

ΓΙΑΤΙ δὲν καταγγέλαμε, λέει, τὸν κ. Κουλουμβάνη γιὰ ὅσες ψευτιὲς καὶ συκοφαντίες δημοσίεψε τὸ «Σκριπ» (κοίταξε καὶ περασμένο φύλλο τοῦ «Νουμά» σελ. 475). Κι ἂν τὸν καταγγέλαμε μιὰ τρύπα στὸ νερὸ θὰ κάναμε. Ποιὸς θὰ μᾶς ἔδινε τὸ δίκιο μᾶς; Τὸ δικαστήριον; Θὰ δώσει δίκιο σὲ μαλλιαροὺς, σ' ἀθρόωπους δηλ. τρελοὺς καὶ προδότες, τὸ δικαστήριον;

Καμαρώστε τί γίνεται σήμερα στὸ Βόλο. Δυὸ ἀπὸ τοὺς κατηγορούμενους, οἱ κ. κ. Οἰκονομάκης καὶ Σαράτσης, μὲ τίς παληκαρίσιες καὶ φωτεινὲς ἀπολογίες τοὺς γκρεμίζουν ἕνα ἕνα ὅλα τὰ παλιότουβλα τῆς γελοίας κατηγορίας· καταγγέλλουν πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δημιουργήθηκε γιὰ χρηματολογία ἀπὸ ἕναν πλαστογράφον καὶ συστηματικὸ συκοφάντη καὶ ἐκβιαστή!

Κι ὅμως ἕνας ἐφέτης δὲν τὰ λογαριάζει ὅλ' αὐτά, τὰ κλωτσάει περιφρονητικώτατα, βουλώνει τ' αὐτιά του στὴν ἀλήθεια, κλείνει τὰ μάτια του στὸ φῶς, καὶ ξεφουρνίζει ἕνα ἀσυνείδητο κατηγορητήριο. Γιατί; Ὡ, γιατί ὁ Οἰκονομάκης καὶ ὁ Σαράτσης εἶναι δημοτικιστάδες, εἶναι μαλλιαροὶ, καὶ στὸ μυαλὸ τοῦ κ. 'Εφέτη δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσει πὼς εἶναι δυνατό οἱ μαλλιαροὶ νὰ χονε ποτε δίκιο.

ΜΑΣ τὸ εἶπανε νομικοὶ ποῦτuche νὰ διαβάσουν τίς ἀπο-

λογίες τῶν κατηγορουμένων καὶ τὸ κατηγορητήριον τοῦ κ. 'Αμπελά, πὼς καθόλου πᾶρξενον αὐριο τὸ Δικαστήριον νὰ καταδικάσει τὸ Δελμοῦζο καὶ τοὺς ἄλλους καὶ νῦν τοὺς ρίξει στίς φυλακές.

Ἐφ' αὐτῷ ὅστερ' ἀπὸ ἕνα τέτιον κατηγορητήριο τί θὰ κάνουν οἱ δικαστές; Θ' ἀδωώσουν τοὺς κατηγορούμενους, ἀποδοκιμάζοντας ἔτσι ἕναν ἀνώτερον δικαστὴ πού σύνταξε τὸ κατηγορητήριο; Ὅχι δά! Τέτια καὶ τόση λευτεριά σκέψης οἱ μαντιῶνοι μᾶς ἀκόμα δὲν τὴ χαρήκανε. Ὁ ἱρωτοδίκης δὲν μπορεῖ νὰ βρεῖ ποτὲ λαθεμένη τὴ γνώμη τοῦ 'Εφέτη κι ὁ 'Εφέτης δὲν εἶναι κουτὸς νὰ καταγγεῖλει γι' ἀνόητον τὸν ἀνώτερό του, τὸν 'Αρεοπαγίτη.

Κι ὅλον αὐτόνε τὸ σεβασμὸ στὴν ἱεραρχία, ἅς τὸν πλερώνουν οἱ ραγιαδες. καὶ ὅτα μάλιστα τύχει νᾶναι καὶ μαλλιαροί.

ΚΑΠΠΟΣ προφήτεψε τελευταῖα στὸ «Νουμά» πὼς νέος, ἀγριώτερος διωγμὸς θάρχινῃσει κατὰ τῆς δημοτικῆς. Ὅσο ἀπλώνεται ὁ ἀγώνας, τόσο πιδ πολὺ θὰ φανατίζει τοὺς ἀντίθετους, τόσο πιδ πολὺ θὰν τοὺς ἐξαγριώνει.

Καὶ νά, πού γλήγορα γλήγορα ἡ προφητεία του ἀλήθεψε. Ὁ Βόλος νέους μάρτυρες καὶ νέους ἥρωες τῆς 'Ιδέας μᾶς δίνει σήμερα. Θὰ γίνῃ αὐριο μεθυῦριο καὶ ἡ δίκη καὶ ὁ σχολαστικισμὸς θὰ φάει τὴ γερὴ ματσουκιά καὶ τὸ φῶς τῆς 'Αλήθειας θὰ ξεχυθεῖ ἀπὸ τίς πόρτες καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δικαστηρίου νὰ φωτίσει τὸν κόσμον.

ΚΑΜΑΡΩΣ' ΤΑ, κ. Λαγοπάτη. Καὶ τὰ ρούβλια παίζουμε σπουδαῖο μέρος στὰ Βολιώτικα μασκαράλῃκια. Διάβασε τὴν ἀπολογία τοῦ Οἰκονομάκη. Κοντὰ στ' ἄλλα, βρέθηκε ὁ ἀθρόωπος ὑποχρεωμένος νὰποδεῖξει καὶ πὼς δὲν παίρνει ρούβλια.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ φταῖς τοῦ λόγου σου, κ. Λαγοπάτη. Τοῦ λόγου σου καὶ οἱ συνεπίτροποι σου. Ἄν ἐνεργούσατε τίμια καὶ μὲ ζῆλο, ἂν τελιώνατε τὸ ἔργο πού σᾶς μπιστεύτηκε ἡ Βουλὴ, σήμερα τὰ ρούβλια δὲ θὰν τάνάφερνε πιδ κανεῖς. Ἴσως νὰ μὴ παρουσιαζότανε καὶ στὸν κ. 'Αμπελά ἡ εὐκαιρία νὰ μᾶς σταβῶσει μὲ τὰ δικαστικά του φῶτα.

Τὸ κρίμα στὸ λαιμὸ σου, κ. Λαγοπάτη.

ΜΙΣΤΡΙΩΤΙΣΜΟΙ = ἀνοισίες καὶ δημοκοπίες. **Κουλουμβανισμοὶ** = ψευτιὲς καὶ συκοφαντίες. Δὲν τὸ λέμε ἐμεῖς. Τὸ λένε οἱ δασκάλοι στὴ δῆλωσή τους πού δημοσιεύσανε στὸ «Ἐμπρός» τῆς περασμένης Παρασκευῆς καὶ πού τὴ δημοσιεύουμε καὶ μεῖς σήμερα σ' ἄλλη σελίδα.

Κι ἂν πάρουμε τοὺς προχειρότερους (μὰ δχι καὶ χειρότερους) γλωσσάμυντορες:

Μιστριώτης = ἀνόητος καὶ δημοκόπος.

Κουλουμβάνης = Ψεύτης καὶ συκοφάντης.

Κούρτοβιν = πλαστογράφος κ ἐκβιαστής

κλαῖμε τὴν ἄμοιρη Καθαρεύουσα πού ὅσο φταίστρα καὶ ἂν εἶναι δὲν τῆς ἔξιζε νὰ πέσει καὶ σὲ τέτια χέρια παστρικά.